

ΟΥΓΚΩ

(Ποίημα εκφωνηθὲν ἐπὶ τῇ ἑκατονταετηρίδι
τοῦ Οὐγκῶ ἐν τῷ Παρασσῶ)

ΕΚΑΤΟ χρόνια. Ὡ δόξα, ὦ φῶς! Βωμός λατρείας ἔγινες,
Τάφιερώματα εἶν' ἐκεῖ βασιλικά περίσσια,
Φέρτε, λαοί, καὶ διαλεχτοί. Κ' ἐγὼ σοῦ φέρνω, Ὀλύμπιε,
Τῆς Ρούμελης τὴ λύρα τὴν παλληκαρίσια.

Μέσα της μιᾶ ψυχῇ βογγαίει σοφὴ καὶ ἀπλῆ καὶ ἀσκλάβωτη,
Ἄρματων τὴν πλάσανε θυμοί, καῦμοι μαρτύρων,
Τὰ καταφρονεμένα της τραγούδια εἶν' ὀλοζώντανα
Ἄπο τὴν θεία τὴν πνοῇ τῶν αἰωνίων Ὀμήρων.

Λατρείας βωμός. Καὶ πιὸ ψηλὰ σκαλίσανε τὴ δόξα σου
Στὰ μέτωπα τῶν Πυραμίδων καὶ τῶν Παρθενῶνων
ἽΟλα τὰ βράδια τῆς ψυχῆς κ' οἱ αὐγοῦλες καὶ τὰ ἠλιόφεγγα,
Καὶ τὸ μεγάλο Συναξάρι τῶν Αἰώνων.

Κάποιο γαλάζιον ὄνειρον ἀγάπης, κ' ἕνας ἄγγελος
 Μὲ μιὰ ρομφαία πύρινη, γλυκοδεθῆκαν ταῖρι,
 Κ' ἦρθες ἐσύ· μὲ τὰπριλιοῦ τὰ ρόδα ἐσύ, κελαίδημα,
 Κι' ἀπλώθηκες, καὶ στήριξες τὴν Πολιτείαν, ὦ χέρι!

Λύρες, ξυπνήστε ἀπὸ παντοῦ καὶ ὑμνεῖτε κ' εὐλογῆστε τον!
 Ὡ ποῦ ἔχτισες μὲ τὸ ρυθμὸ θεόρατα παλάτια,
 Καὶ μὲ τὸ λόγο γκρέμισες καὶ μὲ τὸ στίχο σαίττεςψες,
 Τοῦ κύκνου τοῦ Διρκαίου φτερὰ μὲ τοῦ Ἑσαία τὰ μάτια!

Στὰ πάντα μέσα, μουσικὰ τὰ πάντα ἐσὺ ἀντιλάλησες,
 Ἄρπα σὲ εἶπεν ἡ Ὠμορφιὰ καὶ σάλπιγγα ἡ Ἀλήθεια,
 Καὶ τῶν παλιῶν καὶ τῶν ὀκνῶν καὶ τῶν πεζῶν τὰ σάρωσε
 Τῆς ἁρμονίας ὁ ποταμὸς τὰ ξαφνισμένα πλήθια.

Εὐλογητὸς ποῦ λύτρωσες τὴ Μοῦσα καὶ τὴν ἔζησες,
 Κι' ὅπου καρδιὰ καὶ νοῦς, κριτὴ, βρόντηξες τέτοια κρίση:
 «Σ' εὐγενικὰ καὶ σὲ γυδαῖα τὰ λόγια δὲ χωρίζονται,
 Ἄνθια ὅλα γιὰ τῶν ἰδεῶν τ' ἀρχοντικὸ μελίσι!»

Σ' ἐσένα ὁ ὕμνος ποῦ ἔσπειρες καὶ λόγγοι ξαναβλάστησαν
 Ἡ Ὠδὴ, τὸ Δράμα, ἡ Σάτυρα, κ' ἡ ἐπικὴ Καλλιόπη,
 Ἄπὸ βορριά προφητικοῦ καὶ ἀνταρτικοῦ τὸ φύσημα
 Τρέμουν ἀκόμα ὀλόγιομοι τῆς Φαντασίας οἱ τόποι.

Μὰ πρῶτα ἀπ' ὅλα εὐλογητὸς καὶ παινεμένος ποῦ ἔκραξες·
 «Ὡ Μεσολόγγι! Μπότσαρη! Κανάρη! Κρήτη! Ἑλλάδα!»
 Τὸ Εἰκοσιένα, ὁ Σολωμός, καὶ τὸ δικό σου ἀνάκρασμα·
 Χαῖρε, στὸν ὄρθρο ἐνὸς Καιροῦ τρίφωτη ἐσὺ λαμπάδα.

Τοῦ Παρνασσοῦ ἀπὸ τῆς κορφῆς τ' ἀστραποσύγνεφα ἔφερα,
 Καὶ τῶν αἰτῶν τὸ κλάγγασμα κι' ἄγρια κλαδιὰ βουνήσια,
 Γιὰ νὰ στολίσω στὸ βωμὸ τὸ λατρεμένο, Ὀλύμπιε,
 Τῆς Ρούμελης τὴ λύρα τὴν παλληκαρίσια.

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ